

Koordinovaná správní rozhodnutí a řešení rozporu

Úvod

Problematika řešení rozporu v oblasti veřejné správy je nedílnou součástí obecného správního práva a lze se jí blíže zabývat v podstatě ve všech formách správní činnosti. Příspěvek se v širších procesních souvislostech zaměřuje na problematiku řešení rozporu při vydávání rozhodnutí, podmíněných závazným stanoviskem dle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (SpŘ) (dále jen „koordinovaná rozhodnutí“). Koordinovaná rozhodnutí jsou výsledkem společné vůle více spolurozhodujících orgánů. Průvodním jevem těchto rozhodovacích procesů je koexistence dotčených veřejných zájmů, které jsou hájeny různými orgány, přičemž tyto dílčí veřejné zájmy musejí být v rozhodovacím procesu nejen formulovány,¹⁾ ale v řadě případů je nutno řešit i jejich vzájemný rozpor.²⁾ V obecné rovině jsou podstatou rozporu lišící se představy zúčastněných rozhodujících orgánů o budoucím uspořádání veřejnoprávních poměrů, v kontextu individuálně-rozhodovacích postupů lze rozporem³⁾ rozumět kolizi konkretizovaných veřejnoprávních požadavků k ochraně jednotlivých veřejných zájmů, které jsou v konkrétním případě předmětem rozhodování. Z hlediska institucionálního tento typ rozporu vzniká v *horizontálních administrativních vztazích*.⁴⁾ Závazná stanoviska nejsou nástrojem řízení, ale projevem závazné formy koordinace kooperujících orgánů. Z procesního hlediska jde o nedílnou součást rozhodovací činnosti směřující k řešení meritorních otázek s cílem odstranit rozpor pro účely vydání správního rozhodnutí. Jde-li

¹⁾ Veřejný zájem je nutno shledat v rámci správního rozhodování *in concreto* a nelze jej konkretizovat legislativním aktem. Dle judikatury Ústavního soudu jde o extenzi legislativní moci do exekutivy, viz nález ÚS sp. zn. Pl. ÚS 24/08 ze dne 17. 3. 2009, či nález ÚS sp. zn. Pl. ÚS 24/04 ze dne 28. 6. 2005. Srov. dále TOŠNER, O.: Veřejný zájem a jeho normování zákonem. *Právník*, 2009, č. 3. 225-232. ISSN 0231-6625.

²⁾ Vedle otázek řešení střetu soukromých a veřejných zájmů jde o jedno z ústředních podtémat problematiky střetu zájmů ve veřejné správě. AUBY, J.: Conflict of interest and administrative law. In A. Peters & L. Handschin (Eds.), *Conflict of Interest in Global, Public and Corporate Governance*. 2012. Cambridge: Cambridge University Press. 145-158. ISBN 1107029325.

³⁾ Za ekvivalentní pojmy lze označit *konflikt, kolizi, kontradikci, nesouhlas, nesoulad, spor, nejednotu, diferenci, protiklad, rozdíl, neshodu*.

⁴⁾ Z hlediska typologie vztahů procesních subjektů jde o ekvivalentní vztahy (symmetrical relationship) resp. *agency conflict between symmetrical relationship*. Daniel A. Farber and Anne Joseph O'Connell, *Agencies as Adversaries*. *California Law Review* Vol. 105, issue 5, article 3 (2017). 1375-1470.

o hmotněprávní východiska problematiky, potřeba procesních pravidel sloužících k řešení rozporu vychází z požadavku na obsahovou bezrozpornost správních aktů plynoucí ze zásady zákonnosti.⁵⁾ Určující je i požadavek formulovaný v ust. § 2 odst. 4 SpŘ⁶⁾ směřující k tomu, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Tato základní zásada se vztahuje i na případy plurality veřejných zájmů a řešení jejich vzájemných kolizí, čímž v kontextu koordinovaných rozhodnutí nabývá další rozměr a na aplikační praxi vznáší značné nároky.

K zakotvení procesních pravidel pro řešení rozporu na obecné úrovni došlo v souvislosti s úpravou závazných stanovisek ve SpŘ z roku 2004 (1. 1. 2006), do přijetí SpŘ z roku 2004 byla problematika řešení rozporu součástí jen některých zvláštních úprav.⁷⁾ Existence obecných procesních pravidel pro řešení rozporu ovšem současně nevylučuje případnou specialitu specifických pravidel ve zvláštních zákonech, které mohou obecnou úpravu modifikovat či zcela nahradit. V českém právním řádu lze dokladovat i tyto případy, lze zmínit kupříkladu zák. č. 416/2009 Sb., dle něhož je platformou pro odstranění rozporů primárně neveřejné ústní jednání stavebního úřadu s dotčenými orgány,⁸⁾ neodstranění rozporu smírnou cestou však končí klasickým dohodovacím řízením.⁹⁾ Specifická úprava řešení střetu zájmů přetrvává i v horním zákoně v rámci řízení o povolení otvírky, přípravy a dobývání výhradního ložiska (POPD).¹⁰⁾ Z hlediska jednotlivých správních agend problematika řešení rozporu vystupuje do popředí především v oblasti stavebního práva, ke střetu závazných stanovisek dochází typicky v rámci rozhodovacích postupů dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (StZ) (kolize environmentálních stanovisek, stanovisek

⁵⁾ Formulace tohoto procesního předpokladu pro vydání rozhodnutí v právních předpisech je víceméně deklaratorní konstatací téhož, kupř. ust. § 140b zák. č. 50/1976 Zb., o územnom plánování a stavebnom poriadku (stavebný zákon): „Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže rozhodnúť vo veci.“.

⁶⁾ Ust. § 2 odst. 4 SpŘ představuje obecný požadavek na žádoucí výsledný stav, svou povahou jde o cílovou (teleologickou) normu.

⁷⁾ Především šlo o tehdejší úpravu v oblasti stavebního a horního práva, srov. ust. § 136 zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), či ust. § 34 zák. č. 41/1957 Sb., o využití nerostného bohatství (horní zákon).

⁸⁾ Dle ust. § 2c odst. 3 či ust. § 2d odst. 2 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací platí: „Stavební úřad, je-li žádost o společné povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje, úplná, nařídí k zajištění závazných stanovisek dotčených orgánů a k jejich koordinaci společné jednání s dotčenými orgány. Dotčené orgány při společném jednání uplatní, popřípadě doplní svá závazná stanoviska a stavební úřad zajistí řešení případných rozporů tak, aby byla podkladem pro další řízení. Společné jednání je neveřejné, stavební úřad oznámí dotčeným orgánům jeho konání nejméně 15 dnů předem.“.

⁹⁾ Blíže V. Petrmichl in STAŠA, J. RAJCHL, J. (eds.) – Praha: Univerzita Karlova, Právnická fakulta, 2018. *Sondy do stavebního práva*. 2019. Fikce a koncentrace ve stavebním právu, s. 47-57. ISBN 978-80-87975-85-5.

¹⁰⁾ Ust. § 33 HorZ, které ovšem v mnoha ohledech vyvolává výkladové nejjasnosti.

na úseku státní památkové péče, požární ochrany, hygieny, veterinární péče apod.), či v rámci řešení střetu zájmů v již zmíněné oblasti horního práva. Absence obecné úpravy pravidel pro řešení rozporu přetrvává oproti tuzemské úpravě ve slovenském právním řádu, kde na obecné úrovni navíc chybí i úprava závazných stanovisek, řada slovenských zvláštních právních předpisů ovšem institut závazného stanoviska zakotvuje a v souvislosti s tím i obsahuje dílčí pravidla pro řešení rozporu.¹¹⁾

Pravidla pro řešení rozporu

Řešení rozporu lze docílit v první řadě cestou smírného odstranění rozporu, preference smírného řešení plyne ze základních zásad činnosti správních orgánů.¹²⁾ Změnu obsahu závazného stanoviska ovšem nelze provést bezformálně, ale formou dodatečného (změnového) závazného stanoviska, širší možnosti pro dialog správního orgánu s dotčenými orgány umožňují i některé specifické formy koordinace, především rozhodování „v dohodě“.¹³⁾ V případě bezvýslednosti neformálních prostředků nastupuje formalizovaný postup řešení rozporu, upravený obecným ust. § 136 odst. 6 SpŘ, které vymezuje rozpor a stanovuje pravidla pro jeho řešení. Úvodem lze nastínit, že proces odstraňování rozporu při vydávání koordinovaných rozhodnutí vykazuje v kontextu platné právní úpravy tyto obecné rysy:

- je koncipován jako nedílná součást správního řízení,
- z povahy věci nejde o automatické stadium procesu utváření vůle, v případě vzniklého rozporu jde ovšem o obligatorní procesní fázi řízení,
- slouží k odstranění rozporu mezi závaznými podkladovými akty či k odstranění kolize závazného podkladového aktu s návrhem koordinovaného rozhodnutí, rozpor může zakládat obsah dvou, ale i více závazných stanovisek,
- řešení rozporu představuje *ad hoc* rozhodování mezi konkretizovanými veřejnoprávními požadavky, rozhodování je činěno v kontextu a mezích definovaného předmětu správního řízení,
- projevuje se zásada oficiality, k indikaci rozporu, k iniciaci jeho odstranění, jakož i k vlastnímu postupu v rámci řešení rozporu dochází z moci úřední,

¹¹⁾ Pravidla pro řešení rozporu obsahuje především ust. § 136 zák. č. 50/1976 Zb., o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), ale i některé další předpisy, kupř. ust. § 32 odst. 4 zák. č. 359/2007 Zb., o prevencii a náprave environmentálnych škôd a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

¹²⁾ Dle ust. § 5 SpŘ: „*Pokud to povaha pojednávané věci umožňuje, pokusí se správní orgán o smírné odstranění rozporů, které brání řádnému pojednání a rozhodnutí dané věci.*“ pokrývá i vzájemné vztahy mezi správními orgány. Odborná literatura počítá s možností správního orgánu dodatečně „*dojednat s dotčenými orgány takové řešení, které bude v souladu s veřejnými zájmy*“. Viz VEDRAL, J.: *Správní řád: komentář*. 2. aktualiz. a rozš. vyd. Praha: Ivana Hexnerová - Bova Polygon, 2012. 1446 s. ISBN 978-80-7273-166-4, s. 127.

¹³⁾ Formulace „*v dohodě*“ představuje požadavek na vyjádření shodné (souhlasné) společné vůle. Srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 32/2005-162 ze dne 17. 12. 2007.

- odstranění rozporu probíhá bez přímé účasti účastníků řízení, byť i účastník řízení může na rozpor upozornit a iniciovat jeho odstranění,¹⁴⁾
- vyřešení rozporu je základním předpokladem pro vydání koordinovaného rozhodnutí, rozpor představuje překážku řízení *sui generis*, která brání vydání meritorního rozhodnutí,
- existence rozporu není projevem dysfunkce v činnosti veřejné správy, ale v zásadě běžným jevem, vzniklý rozpor naopak není protiprávním stavem, rozpor s právem představuje až neodstraněný rozpor, vyvolávající nezákonnost koordinovaného rozhodnutí,
- rozpor vzniká v horizontálních administrativních vztazích, přičemž může vznikat a být řešen i víceúrovňově v instanačním postupu v řízení, rozpor může vzniknout nejen v řízení v prvním stupni, ale i v odvolacím řízení, v němž mohou vzájemně kolidovat nejen závazná stanoviska dle ust. § 149 odst. 5 SpŘ, rozpor může vzniknout i s prvoinstančními závaznými stanovisky nenapadenými odvoláním, řešení rozporu nelze vyloučit ani v obnoveném řízení v důsledku zrušení či změny závazného stanoviska¹⁵⁾ či v řízeních o změně koordinovaných rozhodnutí,¹⁶⁾
- řešení rozporu představující specifickou podobu výkonu veřejné správy je výlučně doménou veřejné správy, v tomto ohledu pak správní jurisdikci nenáleží odstranění rozporu, ale v souladu se současnou koncepcí správního soudnictví toliko přezkum zákonnosti výsledku řešení rozporu, včetně otázek dodržení zákonných procedurálních pravidel užitých při jeho řešení.

Dle počtu aktérů a jejich role lze řešení rozporu členit na řešení rozporu formou dohody zúčastněných stran (*konsensuálně*), případně formou autoritativně-rozhodcovského řešení prostřednictvím nezúčastněného třetího subjektu (*arbitrážně*). Stávající model na obecné úrovni vychází z kombinace obou principů. Jde-li o vlastní proces odstraňování rozporu, právním základem řešení rozporu a těžištěm platné úpravy je ust. § 136 odst. 6 SpŘ, které v rámci první fáze řešení rozporu odkazuje na přiměřené užití pravidel pro řešení sporů o příslušnost (ust. § 133 SpŘ), na jehož základě do řízení vstupují další procesní subjekty. V závislosti na postavení dotčených orgánů je oprávněn vyřešit rozpor buď společně nejbližší nadřízený orgán (ust. § 133 odst. 2 SpŘ), a nemají-li dotčené orgány společně nadřízený orgán, uplatní se procedura dohodovacího řízení mezi ústředními správními úřady (ust. § 133 odst. 3 SpŘ), za účelem odstranění rozporu je tak záležitost delegována po vertikální linii příslušným ústředním správním úřadům. Obdobný princip (dohodovací řízení) pak platí i v případě kolize závazných stanovisek

¹⁴⁾ Opatření proti nečinnosti dle ust. § 80 SpŘ ve spojení s ust. § 6 odst. 1 SpŘ.

¹⁵⁾ Dle ust. § 149 odst. 7 SpŘ je zrušení nebo změna závazného stanoviska obecně důvodem obnovy řízení. V současnosti opačně dle ust. § 4 odst. 11 StZ.

¹⁶⁾ Srov. řízení o změně územního rozhodnutí dle ust. § 94 StZ, či řízení o změně plánu otvírky, přípravy a dobývání výhradních ložisek (POPD) dle ust. § 10 odst. 9 zák. č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon) (HorZ).

samotných ústředních správních úřadů.¹⁷⁾ V případě bezvýslednosti dohodovacího řízení ust. § 136 odst. 6 SpŘ dále upravuje další procesní postup, předně musí být vyhotovena zpráva o bezvýslednosti dohodovacího řízení, obsahující konkretizované návrhy jednotlivých ústředních správních úřadů. Tato zpráva je následně bez zbytečného odkladu předložena k řešení vládě předkladatelem, jímž je ústřední správní úřad, na jehož návrh bylo dohodovací řízení iniciováno. Jde-li o časové vymezení dohodovacího řízení, je otázkou, zda přiměřené užití zahrnuje i ust. § 133 odst. 3 věty druhé SpŘ, resp. zda lze o bezvýslednosti dohodovacího řízení hovořit již po uplynutí lhůty 15 dní, čímž by striktně vzato zanikla sdílená pravomoc ústředních správních úřadů k rozřešení. Vzhledem ke skutečnosti, že předložení rozporu vládě je nutno vnímat jako krajní řešení a s přihlédnutím k tomu, že dohodovací řízení je vytyčeno touto značně krátkou dobou, lze patrně v odůvodněných případech akceptovat i delší časový prostor pro projednání rozporu,¹⁸⁾ ovšem zjevně ne neomezený, po dobu řešení rozporu neběží lhůty pro vydání rozhodnutí.¹⁹⁾ Ani bližší pravidla pro dohodovací řízení nejsou právními předpisy stanovena,²⁰⁾ dohodovací řízení lze provést jak distančním (korespondenčním) způsobem, tak i projednáním rozporu na společném jednání, popř. vhodnou kombinací obou způsobů.

Za bližší pohled stojí úloha vlády při řešení rozporu.²¹⁾ Vláda je *ex constitutione* kolegiálním ústavním orgánem rozhodujícím ve sboru formou usnesení vlády, v případě rozhodování rozporu dle ust. § 136 SpŘ vláda atypicky rozhoduje jakožto správní orgán v oblasti veřejné správy. Vláda dle Ústavy rozhoduje nadpoloviční většinou všech svých členů,²²⁾ ve zbytku se na postup při řešení rozporu vládou v souladu s ust. § 154 SpŘ aplikují pravidla o řízení před kolegiálním orgánem (§ 134 SpŘ). Není dále stanoveno, zda má vláda pouze plnit úlohu arbitra a činit volbu pouze mezi předloženými finalizovanými návrhy ústředních správních úřadů, či zda má jít o opětovné projednání rozporu v plné šíři. První možnosti nasvědčuje fakt, že předkládací

¹⁷⁾ Zákon v této souvislosti nepředvídá žádnou roli vedoucích správních úřadů, popřípadě rozkladových komisí.

¹⁸⁾ Zejména s přihlédnutím k tomu, že ústřední správní úřad musí vyžádat a prostudovat spisový materiál, zvážit další postup a navrhnout řešení. Praxe ústředních správních úřadů však inklinuje k neformálním smířcím procedurám, předcházejícím formalizovanému řešení rozporu.

¹⁹⁾ Dle ust. § 136 odst. 6 SpŘ *in fine* s odkazem na ust. § 133 odst. 6 SpŘ.

²⁰⁾ Bližší podrobnosti by měly upravovat organizační řády ústředních správních úřadů.

²¹⁾ S úlohou vlády počítaly již prvorepublikové předpisy, srov. ust. § 26 odst. 2 zák. č. 81/1920 Sb., zákon přidělový, dle něhož rozpor mezi ústředními správními úřady ve věci posouzení přidělu půdy k různým obecně prospěšným účelům, který nebylo možno odstranit dohodou mezi zúčastněnými ministerstvy, předkládal pozemkový úřad k rozhodnutí vládě. S úlohou vlády počítaly i poválečné předpisy v rámci posouzení důvodnosti protestu generálního prokurátora směřujícího proti rozhodnutí ústředního správního úřadu v ust. § 4 odst. 3 zák. č. 56/1952 Sb., o prokuratuře, v ust. § 10 odst. 4 zák. č. 56/1956 Sb., o prokuratuře, resp. ust. § 15 odst. 5 zák. č. 60/1965 Sb., o prokuratuře.

²²⁾ Čl. 76 odst. 2 Ústavy má aplikační přednost vůči pravidlu v ust. § 134 odst. 2 SpŘ, dle něhož postačuje pro přijetí usnesení většina přítomných členů (*lex superior derogat legi inferiori*).

zpráva o dosavadním průběhu dohodovacího řízení musí obsahovat konkretizované návrhy zúčastněných ústředních správních úřadů, což lze považovat za speciální vůči pravidlu v ust. § 134 odst. 1 věta čtvrtá SpŘ, dle kterého je každý z členů kolegiálního orgánu oprávněn podat vlastní návrh usnesení,²³⁾ na druhou stranu opačný výklad, *a priori* vylučující možnost jiného řešení, pakliže by lépe odpovídalo okolnostem případu, by neměl žádné opodstatnění.

Rozpor může zakládat obsah dvou, ale i více závazných stanovisek, z hlediska zachování rovnocenného postavení všech aktérů, ale i z procesně-ekonomických důvodů, je namístě rozpor řešit v rámci jednoho dohodovacího řízení. Z pohledu účastníků řízení je namístě zmínit, že rozpor je ve všech procesních variacích řešen bez přímé účasti účastníků řízení, kteří na procesu řešení rozporu nijak neparticipují. Výsledek řešení rozporu je formalizovaným (písemným) výstupem, jakožto závazný podklad pro rozhodnutí je součástí spisové dokumentace. Ochrana práv účastníků řízení je pak zajištěna garancí práva být slyšen prostřednictvím možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 SpŘ. Otázkou je, zda je bez přímé účasti účastníka řízení řešitelný i rozpor, který je vyvolán kolizí mezi závazným stanoviskem (popř. budoucím obsahem výsledného rozhodnutí) a žadatelem předkládaným dokumentem, který je dle zákona formalizovaným způsobem schvalován kolidujícím závazným stanoviskem a stává se jeho nedílnou součástí.²⁴⁾ Lze patrně akceptovat postup, kdy výsledek řešení rozporu specifikuje části takového dokumentu, které se nepoužijí, či se použijí v modifikované podobě, zásadnější revize takového podkladu by však zasluhovaly součinnost s žadatelem.

Rozsah aplikovatelnosti pravidel pro řešení rozporu

Na místě je dále osvětlit rozsah aplikovatelnosti pravidel pro řešení rozporu (§ 136 odst. 6 SpŘ), jakož i typizovat případy výluk. Určující je v prvé řadě právní povaha kolidujícího podkladového aktu. Ačkoli dané ustanovení hovoří o rozporu mezi dotčenými orgány navzájem či mezi dotčeným orgánem a orgánem, který vede řízení,²⁵⁾ systematickým výkladem lze s odkazem na ust. § 50 odst. 4 SpŘ dospět k tomu, že problematika vzniku a řešení rozporu je redukována pouze na závazné podkladové akty a pravidla řešení rozporu se vztahují pouze na dotčené orgány, příslušné k vydání

²³⁾ Odchylné řešení od předkládaných návrhů lze patrně přijmout minimálně tehdy, šlo-li by o návrhy v rozporu s právními předpisy.

²⁴⁾ Srov. kupříkladu plán rekultivace schvalovaný souhlasem s odnětím zemědělské půdy ze ZPF dle ust. § 9 odst. 8 písm. c) zák. č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu.

²⁵⁾ Byť již ve zmíněné úpravě ust. § 136 zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním poriadku (stavebný zákon): „Ak dojde (...) k protichodným stanoviskám medzi orgánmi štátnej správy spolupôsobiacimi v konaní“, tato eventualita není výslovně zmíněna, jedná se i o spory dotčeného orgánu s orgánem, který vede řízení. Srov. usnesení Najvyššieho súdu č. j. 2 Sžo 228/2009 ze dne 19. 1. 2010.

závazného stanoviska.^{26),27)} Mimo rámec formalizovaného řešení rozporu (§ 136 odst. 6 SpŘ) tak spadají stanoviska nezávazné (doporučující) povahy, vyjádření či sdělení. Dělicí kritérium ovšem nepředstavuje označení aktu jakožto závazného stanoviska, rozhodující je materiální posuzování závazných stanovisek.²⁸⁾ Byť se lze od obsahu nezávazných podkladových aktů v konečném rozhodnutí odchýlit, v řadě případů může být žádoucí i ve vztahu k těmto nezávazným podkladovým aktům projednat případný „rozpor“ s dotčeným orgánem za účelem minimalizace zásahu do jím chráněného dotčeného veřejného zájmu, byť ne na platformě ust. § 136 SpŘ. Redukce problematiky řešení rozporu na kolize závazných podkladových aktů, jak by plynulo z kontextu a systematiky SpŘ, nemůže být pro daný postup překážkou, minimálně s odkazem na obecný požadavek, aby *přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem*.²⁹⁾

Postup dle ust. § 136 odst. 6 SpŘ je dále vyloučen v případě koncentrace správních agend, kdy jeden správní orgán vystupuje z organizačního hlediska v roli více dotčených orgánů zároveň (či současně v postavení dotčeného orgánu a správního orgánu, který vede řízení),³⁰⁾ v rámci tohoto uspořádání se odstraňování rozporů přenáší do vnitřních rozhodovacích procedur, v poměrech smíšeného modelu jde typicky o výkon přenesené působnosti obecním či krajským úřadem, naopak pokud by rozhodování v přenesené působnosti náleželo různým orgánům územního samosprávného celku, ust. § 136 odst. 6 SpŘ by se plně uplatnilo. Dlužno dále dodat, že řešení rozporu se netýká ani orgánu, který vydal rozhodnutí, které je v důsledku řetězení správních aktů podkladem pro vydání rozhodnutí, obsah předešlého rozhodnutí je v průběhu následného řízení již finalizován a nelze do něj tímto způsobem zasahovat.

²⁶⁾ Shodně VEDRAL, J.: *Správní řád: komentář*. 2. aktualiz. a rozš. vyd. Praha: Ivana Hexnerová - Bova Polygon, 2012. 1446 s. ISBN 978-80-7273-166-4, s. 1037.

²⁷⁾ Rozsudek MS v Praze č. j. 11 Ca 159/2008-60 ze dne 18. 6. 2009, publ. pod č. 1979/2009 Sb. NSS, z něhož lze citovat: „*vyjádření obecního úřadu obce s rozšířenou působností stejně jako vyjádření krajského úřadu podle § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, není tzv. závazným stanoviskem ve smyslu § 149 (...) ale jde o stanovisko vydané v režimu § 154 (...) . Proto se v případě rozdílných stanovisek (...) neuplatní postup podle § 136 odst. 6.*“

²⁸⁾ Shodně závěr č. 11 poradního sboru MV ke SpŘ ze dne 12. 9. 2005. Taktéž i konstantní judikatura, srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 52/2012-26 ze dne 29. 11. 2012, z něhož lze cit.: „*Pokud zvláštní zákon výslovně neurčuje, že podle něj vydávaná stanoviska jsou závazným stanoviskem ve smyslu správního řádu z roku 2004, ani neuvádí, že se jedná o správní rozhodnutí, je rozhodující, zda příslušné stanovisko podle zvláštního zákona naplňuje znaky závazného stanoviska vymezené v § 149 správního řádu z roku 2004 a konkretizované v judikatuře správních soudů.*“ Dále rozsudek NSS č. j. 2 As 41/2008-77 ze dne 30. 1. 2009 v případě charakteru souhlasu s umístováním staveb a zařízení v chráněném ložiskovém území, či rozsudek KS v Praze č. j. 48 A 35/2014-63 ze dne 18. 5. 2016 k povaze vodoprávního souhlasu dle ust. § 17 VodZ pro účely postupů dle StZ.

²⁹⁾ Ust. § 2 odst. 4 SpŘ.

³⁰⁾ Shodně viz VEDRAL, J.: *Správní řád: komentář*. 2. aktualiz. a rozš. vyd. Praha: Ivana Hexnerová - Bova Polygon, 2012. 1446 s. ISBN 978-80-7273-166-4, s. 128.

Další výlučka je obsažena přímo v ust. § 136 odst. 6 věta druhá SpŘ, dle něhož rozpor nelze řešit ve vztahu k závazným stanoviskům územních samosprávných celků vydaných v samostatné působnosti. Smyslem daného pravidla je vyloučit zásah do samosprávy změnou závazného stanoviska vydaného v samostatné působnosti. Zatímco jiná ustanovení SpŘ, reflektující ochranu samostatné působnosti územních samosprávných celků³¹⁾ poskytují alternativní řešení, případné řešení rozporu je v takovém případě *de lege lata* kategoričsky vyloučeno.

Otázkou je i rozsah specifických výluk, především pak zda prvek institucionální nezávislosti tzv. nezávislých správních úřadů má vždy implikovat výlučku ust. § 136 odst. 6 SpŘ ve zvláštních úpravách.³²⁾ Příkladem výslovné úpravy (výluky) je zákon o ochraně hospodářské soutěže,³³⁾ ovšem zjevně ne ve všech úpravách toto pravidlo existuje, což otevírá otázku, zda mají obecná ustanovení o nezávislosti co do postavení těchto specifických úřadů rovněž procesně-normativní význam a zda *per se* vylučují postup dle ust. § 136 odst. 6 SpŘ.

Vedle těchto „výluk *de iure*“ může postup dle ust. § 136 odst. 6 SpŘ vylučovat i obsah podkladového úkonu. V první řadě lze poznamenat, že rozpor lze řešit v situaci, kdy jsou vydána kladná závazná stanoviska a kolize obsahu podkladových aktů či kolize podkladového aktu s budoucím obsahem koordinovaného rozhodnutí tkví ve vedlejších ustanoveních.³⁴⁾ Nesouhlasné závazné stanovisko znemožňuje žádosti vyhovět a bez dalšího vede k jejímu zamítnutí,³⁵⁾ přičemž i tato okolnost je rovněž negativní podmínkou, vylučující existenci rozporu,³⁶⁾ snaha prolomit negativní výsledek posouzení (záporné závazné stanovisko) odstraněním rozporu by zpochybňovala koncepci

³¹⁾ Srov. ust. § 80 odst. 5 SpŘ, ust. § 90 odst. 1 písm. c) SpŘ, ust. § 131 odst. 3 SpŘ, ust. § 133 odst. 5 SpŘ.

³²⁾ Za prvek nezávislosti lze považovat i absenci instanční podřízenosti. Srov. POUPEŘOVÁ, O.: „Nezávislé správní úřady“. *Správní právo. Ročník XLVII, číslo 4/2014*. 209-226. ISBN 0139-6005. Byť středobodem úvah autorky je problematika přípustnosti rozkladu.

³³⁾ Viz ust. § 25a zák. č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, dle něhož: „Není-li tímto zákonem stanoveno jinak, postupuje se v řízení u Úřadu podle správního řádu, s výjimkou ustanovení o řešení rozporů mezi správním orgánem, který vede řízení, a správními orgány, které jsou dotčenými orgány, týkajících se řešení otázky, která je předmětem rozhodování (...)“. Srov. blíže POHORSKÝ, P., JEMELKA, L.: Specifika právní úpravy správního řízení vedeného Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže. *Správní právo. Ročník XLIV, číslo 6/2011*. 370-378. ISBN 0139-6005.

³⁴⁾ Do úvahy přichází v podstatě pouze *modus* (příkazy, zákazy, omezení), časová doložka, podmínka, či výhrada se nejvíce jako potenciálně kolizní prvky obsahu závazných stanovisek.

³⁵⁾ Ust. § 149 odst. 4 SpŘ je konkretizací obecného pravidla obsaženého v ust. § 51 odst. 3 SpŘ.

³⁶⁾ Shodně rozsudek NSS č. j. 1 As 20/2009-70 ze dne 14. 5. 2009, z něhož lze citovat: „Nesouhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody nepůsobí rozpor v územním řízení mezi dotčenými orgány státní správy, ale jedná se o negativní rozhodnutí zavazující stavební úřad, které znemožňuje vydání územního rozhodnutí“.

závazných stanovisek. Rozpor patrně nemohou zakládat ani fiktivní kladná či záporná závazná stanoviska.³⁷⁾

Dále, postup dle ust. § 136 odst. 6 SpŘ je určen k řešení rozporu, pouze pokud jde o závazná stanoviska, která jsou v souladu s právními předpisy, v opačném případě by mohl být smysl řešení rozporu nejen zmařen, ale nezákonnost by se především mohla dále řetězit a zatížit tak výsledné koordinované rozhodnutí. Nezákonnost implikuje nejen obsahový rozpor s hmotným právem, ale i vedlejší ustanovení (mody) bez zákonného zmocnění či mimo jeho rámec, či zcela mimo věcnou působnost dotčeného orgánu (*ultra vires*).³⁸⁾ Výchozím předpokladem pro řešení rozporu jsou proto závazná stanoviska, která jsou v souladu s právními předpisy. Jako s výjimkou z pravidla lze dle rozsahu a povahy případných vad eventuálně kalkulovat s možností odstranit nezákonnost závazného stanoviska a korigovat v tomto ohledu jeho obsah přímo v rámci řešení rozporu. Aplikovatelnost ust. § 136 odst. 6 SpŘ lze v kontextu základních zásad činnosti správních orgánů připustit i pro účely odstranění případné věcné nesprávnosti celkového řešení, k níž může dojít subsumpcí všech závazných stanovisek, dále může jít i o případy, kdy subsumpcí více stanovisek dojde k neprovázannosti či redundanci ukládaných povinností, vzniku nedůvodných vícenákladů účastníků řízení apod. Problémem v rovině aplikační neřešitelným je však stav, kdy kolidují kategorické veřejnoprávní požadavky plynoucí z hmotného práva, promítající se do obsahu závazných stanovisek. Taková eventuelní protichůdná veřejnoprávní regulace by byla v řízení neodstranitelným stavem, bránícím vydání koordinovaného rozhodnutí.

Řadu otázek vyvolává i atypičnost některých specifických závazných stanovisek, diskutabilní je z řady procesních důvodů především revize stanoviska EIA v rámci odstranění rozporu.³⁹⁾ Otázkou předně je, zda lze do obsahu stanoviska EIA zasáhnout fakticky bezprocedurálně, pakliže zákon o posuzování vlivů za účelem zajištění odbornosti posouzení počítá se součinností odborně způsobilých osob s příslušnou autorizací. Naopak pokud jde o právo veřejnosti na účast v procesu posuzování vlivů, to patrně zcela vyprázdněno není, speciální pravidla zákona o posuzování vlivů, platící pro tzv. navazující řízení, určité záruky poskytují. Jde předně o právo účasti v navazujícím řízení pro dotčený územní samosprávný celek a dotčenou veřejnost dle ust. § 3 písm. i) bod 2 zákona⁴⁰⁾ a z tohoto postavení vyplývající

³⁷⁾ Fiktivní závazná stanoviska s „prefabrikovanými“ mody zřejmě v legislativní praxi nemají opodstatnění, problematiku lze ve zvláštních případech řešit přímou zákonnou regulací.

³⁸⁾ Z téhož konstantně vycházela již prvorepubliková judikatura. Srov. kupř. nález Boh. 2799/23: „Povolení k exploitaci lesů podle zák. č. 82/1918 Sb. z. a n. nemůže úřad vázati na podmínky, které nesouvisí s ochranou lesů.“, či obdobně v problematice modalit souhlasu ke zcizení půdy srov. nálezy Boh. 3047/24, 3395/24 a další.

³⁹⁾ Problematikou se jeví i otázka přípustnosti změny závazného stanoviska EIA v rámci integrovaného odvolacího přezkumu dle ust. § 149 odst. 5 SpŘ.

⁴⁰⁾ Srov. ust. § 9c odst. 3 EiaZ, dle něhož lze uplatit právo na účast v řízení ve lhůtě 30 dní od zveřejnění informace o zahájení navazujícího řízení na úřední desce správního orgánu, který vede navazující řízení.

přístup ke spisu, resp. procesní právo dle ust. § 36 odst. 3 SpŘ. Dále jde pak především o odvolací právo proti rozhodnutí ve věci v navazujícím řízení,⁴¹⁾ jímž lze brojit proti výsledku odstranění rozporu, přičemž odvolací právo zákon přiznává dotčené veřejnosti bez ohledu na to, zda se tento subjekt účastnil navazujícího řízení či nikoli. Závažnějším problémem se v oblasti posuzování vlivů jeví princip několikanásobné subsumpce závazného stanoviska EIA ve vícero správních rozhodnutích,⁴²⁾ přičemž není zcela zřejmé, jakým způsobem se vypořádat s paralelní existencí závazného stanoviska EIA v pravomocném rozhodnutí a revidovaného závazného stanoviska EIA v rámci výsledku odstranění rozporu v jiném koordinovaném rozhodnutí pro tentýž záměr.

Další otázky vyvolává i současná konstrukce povolování souboru staveb ve společném územní a stavebním řízení,⁴³⁾ umístění a povolení vedlejší stavby se realizuje formou závazného stanoviska pro společné povolení hlavní stavby. Obdobný problém pak generuje i zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích v rámci úpravy připojování pozemních komunikací.⁴⁴⁾ Jde o nežádoucí fenomén multiplikace závazných stanovisek, zjevně odporující principu subsumpce závazných stanovisek, který generuje v teorii i aplikační praxi řadu výkladových obtíží. Problematicnost této konstrukce tkví v tom, že závazné stanovisko umisťující či povolující vedlejší stavbu v řadě případů samo vyžaduje (primární) závazná stanoviska. V rámci problematiky řešení rozporu je předně otázkou, v jaké fázi povolovacího procesu vyřešit rozpory těchto primárních podkladových stanovisek. Byť společné územní a stavební řízení nemusí být zahájeno, případná kolize primárních závazných stanovisek musí být odstraněna již před vydáním (sekundárního) závazného stanoviska umisťujícího či povolujícího vedlejší stavbu, nevyřešený rozpor by takové závazné stanovisko činil vnitřně rozporným. Současně je ovšem otázkou, zda půjde vždy o vyřešení rozporu s konečnou platností, a to s ohledem na možnou existenci jiných závazných stanovisek v rámci společného územního a stavebního řízení pro umístění či povolení hlavní stavby.

⁴¹⁾ Ust. § 9c odst. 4 EiaZ.

⁴²⁾ Problematicnost koncepce se zjevně netýká jen problematiky řešení rozporu, ale i otázek přípustnosti zrušení či změny závazného stanoviska EIA v rámci jednoho z navazujících řízení (v instančním postupu, v rámci přezkumného řízení, či na podkladě ust. § 75 odst. 2 SŘS), a důsledku pro jiná pravomocně ukončená či probíhající navazující řízení.

⁴³⁾ Ust. § 94j odst. 2 StZ zakotvené novelou StZ č. 225/2017 Sb. s účinností od 1. 1. 2018.

⁴⁴⁾ Dle ust. § 10 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích se povolení silničního správního úřadu k připojení nemovitosti na pozemní komunikaci či k připojení pozemních komunikací pro účely společného územního a stavebního řízení vydává formou závazného stanoviska, přičemž podkladem pro dané povolení je dle kategorie pozemní komunikace buď závazné stanovisko MV či závazné stanovisko Policie ČR.

Specifickou úpravu obsahuje i horní zákon,⁴⁵⁾ a to pro případy, kdy plánovaná těžební činnost může ohrožovat objekty a zájmy chráněné podle zvláštních předpisů, zákon požaduje, aby těžební organizace v řízení o povolení otvírky, přípravy a dobývání výhradního ložiska (POPD) doložila příslušnému obvodnímu báňskému úřadu skutečnost, že byly vyřešeny střety zájmů,⁴⁶⁾ což je obvodní báňský úřad oprávněn přezkoumat.⁴⁷⁾ Pochybnosti vyvolává především výklad těchto specifických pravidel pro řešení kolize. Vyřešení střetu zájmů má vyústit v uzavření dohody mezi těžební organizací a dotčenými orgány, jejímž obsahem má být závěr o tom, zda a v jakém rozsahu, popřípadě po jakou dobu bude ohrožený objekt chráněn. Právní úprava je deficitní a nedává jednoznačné vodítko, jde-li o okruh dotčených veřejných zájmů,⁴⁸⁾ zřejmá ale není ani platforma koordinace (způsob utváření společné vůle). Sporná je taktéž povaha výsledku řešení střetu zájmů, dohoda mezi těžební organizací a dotčenými orgány podléhá následnému schválení příslušným krajským úřadem, přičemž dohoda je platná i tehdy, jestliže krajský úřad do jednoho měsíce nevyjádří s dohodou nesouhlas. Lze usuzovat, že dohoda mezi těžební organizací a dotčenými orgány ve skutečnosti není konsensuálním aktem, ale jde o separátní stanoviska dotčených orgánů, vydaná na základě žádosti a v součinnosti s těžební organizací, přičemž obsah těchto stanovisek musí být ve vzájemném souladu a společně tvoří souhrnný podkladový akt, aprobovaný příslušným krajským úřadem.⁴⁹⁾ Nedošlo-li však k dohodě či s dohodou nesouhlasí krajský úřad, o řešení střetů zájmů rozhodne podle ust. § 33 odst. 3 zákona Ministerstvo průmyslu a obchodu po projednání s Ministerstvem životního prostředí a Českým báňským úřadem v součinnosti s ostatními dotčenými ústředními

⁴⁵⁾ Ust. § 33 zák. č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), upravující „řešení střetu zájmů“. Rozsah aplikace ust. § 33 HorZ je však širší, značně nesystémově totiž zahrnuje nejen vyřešení střetu kolidujících veřejných zájmů, ale rovněž i vyřešení střetu zájmů vlastníků sousedních nemovitostí. Blíže k ust. § 33 HorZ srov. VÍCHA, O. *Horní zákon. Zákon o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR. 2017. 992 s. ISBN 978-80-7552-557-4.

⁴⁶⁾ Doklady o vyřešení střetu zájmů jsou náležitostí žádosti o povolení hornické činnosti dle ust. § 6 odst. 3 písm. a) vyhl. č. 104/1988 Sb., o racionálním využívání výhradních ložisek, o povolování a ohlašování hornické činnosti a ohlašování činnosti prováděné hornickým způsobem.

⁴⁷⁾ Ust. § 8 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 104/1988 Sb., o hospodárném využívání výhradních ložisek, o povolování a ohlašování hornické činnosti a ohlašování činnosti prováděné hornickým způsobem je příslušný Obvodní báňský úřad v řízení o povolení hornické činnosti přezkoumá rovněž vyřešení střetu zájmů.

⁴⁸⁾ Ust. § 33 odst. 2 HorZ toliko negativně vymezuje, že povinnost uzavřít dohodu se nevztahuje na případy, kdy střety zájmů byly vyřešeny při stanovení chráněného ložiskového území (CHLÚ), dobývacího prostoru (DP), popřípadě při projektování, výstavbě nebo rekonstrukci dolu a lomu a jestliže postup při jejich řešení stanoví zvláštními předpisy.

⁴⁹⁾ Z tohoto důvodu patrně nemůže jít o veřejnoprávní smlouvu, jak se domnívá O. Vícha (op. cit. 45), ale pouze o podkladový úkon, který není s to založit, změnit či zrušit práva a povinnosti v oblasti veřejného práva a nesplňuje tedy základní pojmový znak veřejnoprávní smlouvy dle ust. § 159 SpŘ.

orgány státní správy, a to s přihlédnutím ke stanovisku krajského úřadu, což sice vykazuje znaky samostatného správního rozhodování, i s tímto přístupem ovšem vyvstává řada dalších nevyjasněných otázek. Ve svém souhrnu tak jde o úpravu značně nesystémovou a nejasnou, a to jak pro zúčastněné orgány veřejné správy, tak i pro účastníky řízení a další dotčené osoby.

Problematika řešení rozporu na podkladě pravidel dle ust. § 136 odst. 6 SpŘ je nedílně spjata s koordinací rozhodovací činností formou závazných stanovisek, tento koncept se ovšem začíná otřásat v základech, a to především v souvislosti s plánovanou rekodifikací veřejného stavebního práva, v rámci níž je jedním z neuralgických bodů právě forma koordinace správní činnosti na úseku různých agend. Navrhované legislativní řešení nesměruje jen ke konsolidaci dotčených zvláštních právních úprav, ambicí zákonodárce je zcela redefinovat schéma koordinace rozhodovací činnosti, a to ve prospěch řešení, spočívajícího v horizontální koncentraci agend do jednotné soustavy stavebních úřadů v čele s ústředním stavebním úřadem. Nelze přehlédnout, že tento přístup znatelně upozaďuje rovněž i problematiku řešení rozporu, základ pro roli a postavení organizačních součástí správního úřadu tkví v parapravním systému a pravidla pro rozhodování se přenášejí do sféry mimoprocesních interních procedur, čímž se vytrácí jasná formulace veřejnoprávních požadavků a v konečném důsledku nejen oslabuje ochrana veřejných zájmů, ale i transparentnost rozhodování jako celku. Tyto možné negativní důsledky pak spíše svědčí ve prospěch justifikace stávajícího konceptu závazných stanovisek, v rámci něhož jsou naopak veřejnoprávní požadavky navenek samostatně a jednoznačně zformulovány odborně způsobilým dotčeným orgánem, a které se buď závazně promítnou v obsahu koordinovaného rozhodnutí, či musejí být kvalifikovaným postupem a transparentně revidovány v rámci procesu řešení rozporu, jehož pravidla stanoví právní předpis. Koncept závazných stanovisek přináší současně i nesporný benefit v porovnání s principem řetězení správních aktů, umožňuje totiž indikovat a odstranit rozpor mezi kolidujícími veřejnoprávními požadavky již v procesu utváření společné vůle.

Časové souvislosti řešení rozporu

Platformou pro řešení rozporu a základním procesním předpokladem pro jeho projednání je dle platné úpravy výlučně probíhající řízení, směřující k vydání koordinovaného rozhodnutí, jehož se mají kolidující závazná stanoviska stát součástí, což je dáno účelem řešení rozporu, jímž je odklizení překážky pro vydání koordinovaného rozhodnutí. Žádost zahrnující opatřená kolidující závazná stanoviska nevykazuje vady, které by měl žadatel odstranit na výzvu dle ust. § 45 odst. 2 SpŘ, ve vztahu k němuž je ust. § 136 SpŘ svým způsobem speciálním pravidlem. Proceduře odstranění rozporu naopak nemůže být na překážku koncentrační zásada pro dotčené orgány, zakotvená

v některých zvláštních případech.⁵⁰⁾ Inicie řešení rozporu náleží nejen dotčeným orgánům, v praxi je významná především koordinační úloha správního orgánu, který správní řízení vede,⁵¹⁾ nejen s ohledem na riziko možné nečinnosti pro nemožnost vydat meritorní rozhodnutí,⁵²⁾ ale i z rýze praktických důvodů, správní orgán jakožto gestor celého řízení bude s to nejjednodušeji takový rozpor odhalit. Naopak řešení kolize mezi závazným stanoviskem a obsahem budoucího rozhodnutí bude z povahy věci vždy iniciovat správní orgán, příslušný k vydání koordinovaného rozhodnutí, přičemž takový rozpor lze indikovat až ve chvíli, kdy bude mít správní orgán konkrétní představu o obsahové stránce koordinovaného rozhodnutí.

K rozporu obsahu závazných stanovisek fakticky může dojít před zahájením správního řízení,⁵³⁾ řešení takového potenciálního (eventuálního) rozporu platné právo nepředpokládá a možnost preventivního řešení těchto latentních rozporů v předprocesním stadiu neupravuje.⁵⁴⁾ To je dáno jednak časovými souvislostmi (vydávání závazných stanovisek nemusí probíhat současně),⁵⁵⁾ ale především institucionálně, zpravidla jde o oddělené samostatné rozhodovací procesy vedené odlišnými orgány. Skutečnost, že riziko rozporu může být reálně zjištěno i před vydáním některého ze závazných stanovisek na základě skutečností známých z úřední činnosti či sdělených žadatelem, týkajících se obsahu jiných již vydaných závazných stanovisek, ovšem nemůže ospravedlňovat jiný přístup k řešení rozporu. Odstranění rozporu až ve fázi správního řízení má tak ještě další důležitý aspekt, vede totiž k tomu, že dotčený orgán není nikterak *a priori* omezen při vydávání závazného stanoviska obsahem již vydaných závazných stanovisek jiných dotčených orgánů. Posloupnost již vydaných závazných stanovisek zjevně nemůže být určující, dotčený orgán je naopak oprávněn a zároveň povinen zvolit optimální řešení z pohledu jím chráněného veřejného zájmu. Rozpory mezi obsahem závazných stanovisek proto nelze řešit v průběhu jejich vydávání, ale až ve fázi, kdy je jejich obsah finalizován, a jsou v řízení podkladem pro vydání koordinovaného rozhodnutí.

⁵⁰⁾ Ust. § 4 odst. 4 StZ připouští vydání navazujících závazných stanovisek pouze za zákonem stanovených předpokladů.

⁵¹⁾ Srov. rozsudek KS v Hradci Králové č. j. 30 Ca 152/98-19 ze dne 29. 1. 1999: „Z citovaného ustanovení vyplývá pro stavební úřad povinnost koordinovat stanoviska dotčených orgánů státní správy k předmětům jím vedených řízení, a to včetně stanoviska svého. Pokud se to nezdaří, stavební úřad musí zajistit řešení protichůdných stanovisek jako rozpor podle § 136 stavebního zákona.“.

⁵²⁾ Po dobu řešení rozporu neběží lhůty pro provádění úkonů v řízení, viz odkaz na pravidlo v ust. § 133 odst. 6 SpŘ.

⁵³⁾ Protichůdná závazná stanoviska mohou být kupř. v oblasti stavebního práva opatřena již při projektové přípravě stavby, v důsledku čehož nebude možné zpracovat požadavky dotčených orgánů v rámci příslušné dokumentace dle vyhl. č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb.

⁵⁴⁾ Určité (vesměs marginální) procesní důsledky zjištěné kolize lze spatřovat v nemožnosti vydat koordinované závazné stanovisko dle ust. § 4 odst. 7 StZ.

⁵⁵⁾ Časová souslednost jejich vydání je zpravidla v dispozici žadatele a je buď otázkou nahodilosti (rychlost vyřízení žádosti příslušným dotčeným orgánem), či dokonce procesní strategie žadatele.

Alternativní povolovací formy dle stavebního zákona a řešení rozporu

Lze se zabývat taktéž problematikou řešení rozporu v kontextu alternativních povolovacích forem,⁵⁶⁾ respektive otázkou, zda jsou v rámci těchto zjednodušených povolovacích alternativ úvahy o zakotvení možnosti řešit rozpor žádoucím a smysluplným procesním prvkem. Jde-li o platnou úpravu, předpokladem pro vydání územního souhlasu (ust. § 96 StZ) je soulad oznamovaného záměru s požadavky dle ust. § 90 StZ, přičemž ust. § 90 odst. 1 písm. c) StZ vyžaduje soulad záměru s požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s výsledkem řešení rozporu. Vydání souhlasu však nepředchází žádné formalizované správní řízení,⁵⁷⁾ v němž by bylo možno projednat a odstranit rozpor. Ust. § 136 SpŘ není v rámci ust. § 154 SpŘ⁵⁸⁾ obsaženo ve výčtu ustanovení části třetí, dle nichž je nutno postupovat obdobně, přiměřené užití ust. § 136 SpŘ a dovození možnosti odstranit rozpor patrně nesplňuje kritérium potřeby a takový postup by byl zřejmě proti smyslu zjednodušených postupů. Existující rozpor vylučuje rovněž možnost na základě žádosti vyhotovit koncept výroku rozhodnutí ve zjednodušeném územním řízení.⁵⁹⁾ Řešení rozporu se jeví inkompatibilní i s procesem uzavírání veřejnoprávních smluv,⁶⁰⁾ zákon žádnou platformu pro odstranění rozporu ani aktivní roli dotčených orgánů při sjednávání veřejnoprávních smluv neupravuje, návrh veřejnoprávní smlouvy z důvodu kolize závazných stanovisek nelze finalizovat. Vzniklý rozpor rovněž brání vydat certifikát autorizovaného inspektora.⁶¹⁾ Certifikát autorizovaného inspektora nahrazující koordinované rozhodnutí je vůbec specifickým institutem, vymykajícím se pravidlům subsumpce. Dle převažujícího pojetí je certifikát plněním ze soukromoprávního poměru, aniž by šlo o vrchnostenský akt a aniž by autorizovaný inspektor vykonával působnost v oblasti veřejné správy,^{62),63)} obsah závazných stanovisek ovšem

⁵⁶⁾ Územní souhlas, souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru, popř. společný souhlas, zjednodušené územní řízení, elektivní veřejnoprávní smlouvy, oznámení stavebního záměru s certifikátem autorizovaného inspektora.

⁵⁷⁾ Dle ust. § 96 odst. 4 věta čtvrtá StZ se na územní souhlas nepoužije druhá a třetí část SpŘ.

⁵⁸⁾ Výluka 2. a 3. části SpŘ v ust. § 96 odst. 4 věta čtvrtá StZ značí, že vydávání územního souhlasu nepodléhá režimu správního řízení, čímž ovšem nemůže být *a priori* vyloučena aplikovatelnost jednotlivých ustanovení těchto částí SpŘ na podkladě ust. § 154 SpŘ.

⁵⁹⁾ Ust. § 95 odst. 3 StZ.

⁶⁰⁾ Návrh veřejnoprávní smlouvy nahrazující některé druhy územních rozhodnutí dle ust. § 78a odst. 2 StZ, popř. návrh veřejnoprávní smlouvy o provedení stavby dle ust. § 116 odst. 2 StZ.

⁶¹⁾ Součástí certifikátu autorizovaného inspektora je dle ust. § 117 odst. 3 StZ vyhodnocení, zda a jak jsou splněny požadavky uplatněné dotčenými orgány.

⁶²⁾ Rozsudek NSS č. j. Konf 25/2012-9 ze dne 6. 9. 2012, z něhož lze cit.: „Autorizovaný inspektor jmenovaný podle § 143 a násl. stavebního zákona z roku 2006 není správním orgánem ve smyslu § 1 odst. 1 správního řádu z roku 2004 a § 4 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního. Jím vydaný certifikát (§ 117 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006) není rozhodnutím správního orgánu (§ 67 správního řádu z roku 2004, § 65 s. ř. s.) přezkoumatelným ke správní žalobě soudem, ale plněním ze soukromoprávní smlouvy uzavřené se stavebníkem.“

⁶³⁾ „Autorizovaný inspektor v rámci posuzování projektové dokumentace nevede žádné řízení, ani nemůže dotčenému orgánu určovat lhůtu k vyjádření. Nemá ani možnost řešit rozpor mezi

současné ale není inkorporován do žádného rozhodnutí, popřípadě do jiného projevu vůle vykonavatele státní správy (úkon dle 4. části SpŘ, veřejnoprávní smlouva) a právo provést oznámený stavební záměr vzniká bez jakékoli interakce stavebního úřadu, totiž marným uplynutím lhůty k podání námitek či výhrad, závazná stanoviska se tedy nepromítají do žádného aktu orgánu veřejné moci a mají *de facto* přímý účinek navenek. S ohledem k výše uvedenému lze usuzovat, že předpokladem pro uplatnění těchto alternativních povolovacích forem je dle platné úpravy nejen konsensuální prostředí (souhlasy dotčených osob), ale i bezkonfliktní prostředí co do veřejnoprávních požadavků směřujících k ochraně dotčených veřejných zájmů. V kontextu připravované rekodifikace veřejného stavebního práva tyto otázky minimálně u některých zmíněných případů patrně odpadnou, recipovat tuto značně procesně překombinovanou úpravu do nového kodexu stavebního práva se jeví jako legislativně neuvážený krok.

Výsledek řešení rozporu

Odstranění rozporu nutně vede k revizi jednoho, některých či všech kolidujících závazných stanovisek a výsledek řešení rozporu tak nahrazuje v rozsahu kolidující části jedno či více závazných stanovisek. V rámci přijatého řešení lze současně i nově koncipovat obsah, který nebyl dříve vůbec součástí žádného z nich, vždy však za účelem odstranění rozporu, opačný postup by představoval excesivní a neodůvodněný zásah do prvostupňového závazného stanoviska v rozporu s ust. § 2 odst. 2 SpŘ. Výsledek řešení rozporu v podobě konkrétního přijatého řešení se nesmí dostat do rozporu s hmotněprávními požadavky na dotčená závazná stanoviska. Pro účely odstranění rozporu musejí být kolidující závazná stanoviska řádně odůvodněna, a to pro účely správného uchopení jejich obsahu v procesu odstraňování rozporu. Odůvodnění má proto zásadní význam nejen z důvodu ochrany práv dotčených osob (účastníků řízení), ale i pro odstraňování případných budoucích rozporů. Jde-li o právní povahu výsledku řešení rozporu, z hlediska typologie správních úkonů je výsledek odstranění rozporu, ať již jde o úkon společně nadřízeného orgánu, výsledek dohodovacího řízení,⁶⁴⁾ či usnesení vlády, nutno považovat za specifické závazné stanovisko akcesorické povahy. Pro takový závěr svědčí jednak to, že výsledek odstranění rozporu z materiálního hlediska naplňuje veškeré znaky závazného stanoviska (§ 149 SpŘ), ale i skutečnost, že změnový akt by měl svou povahou odpovídat právní formě měněného aktu. Vzhledem k tomu, že jde o závazný podklad pro vydání správního rozhodnutí, na výsledek řešení rozporu je nutno vznést obdobné požadavky, jako je tomu u běžných závazných

závaznými stanovisky dotčených orgánů“. Srov. HEGENBART, M., SAKAŘ, B.: *Stavební zákon: komentář*. Praha: C. H. Beck, 2008. Beckova edice komentované zákony. 504 s. ISBN 978-80-7400-044-7.

⁶⁴⁾ Výsledek dohodovacího řízení vykazuje znaky hybridního koordinovaného závazného stanoviska.

stanovisek.⁶⁵⁾ Měly by být rovněž zaznamenány úřední osoby, které se na jeho vydání podílely, v závazné části by mělo být obsaženo vyřešení rozporu, a především výsledek řešení rozporu musí být odůvodněn, aby byl přezkoumatelný jak v instančním postupu, tak i soudy ve správním soudnictví. Dotčený orgán je výsledkem odstranění rozporu vázán, z povahy věci je proto vyloučeno uplatnění nového závazného stanoviska ve fázi po rozřešení rozporu, v úvahu by nemělo přicházet ani bezdůvodné opětovné projednání již odstraněného rozporu. Důležitým aspektem existence závazného stanoviska odstraňujícího rozpor je podmíněnost jeho platnosti konkrétním předmětem probíhajícího řízení, v němž dotčená závazná stanoviska a závazné stanovisko k odstranění rozporu koexistují jako nedílný celek. V řadě případů proto může z procesních důvodů (zastavení řízení, zúžení předmětu řízení apod.) takový výsledek pozbýt relevanci. V takovém případě pak dotčená závazná stanoviska budou existovat v původním znění a v původní podobě budou eventuálně opětovně využitelná, nepozbyla-li v mezidobí platnosti. Jde-li o následky neodstraněného rozporu, neodstraněný rozpor přejatý v koordinovaném rozhodnutí činí takové rozhodnutí nezákonným,⁶⁶⁾ odpovědnost za bezrozpornost aktu stíhá správní orgán, příslušný k vydání koordinovaného rozhodnutí.⁶⁷⁾

Přezkoumatelnost výsledku řešení rozporu

Problematikou přezkoumatelnosti výsledku rozporu se lze zabývat ve třech rovinách, jednak v rámci integrovaného odvolacího přezkumu závazných stanovisek (§ 149 odst. 5 SpŘ), v rámci samostatného přezkumného řízení závazných stanovisek (§ 149 odst. 6 SpŘ), ale i v kontextu akcesorického soudního přezkumu závazných podkladových aktů (§ 75 odst. 2 SŘS). Jde-li o integrovaný odvolací přezkum, přípustnost instanční přezkoumatelnosti výsledku řešení rozporu plyne jednak ze skutečnosti, že na výsledek řešení rozporu je nutno z hlediska právní formy nahlížet jako na specifické akcesorické závazné stanovisko, které je podkladem pro rozhodnutí ve věci, ale především z důvodu, že odstraněním rozporu mohou revidovaná závazná stanoviska doznat podstatných obsahových změn, které by v opačném případě nemohl účastník řízení uplatněním opravného prostředku nikterak rozporovat. Proti závaznému stanovisku nelze samostatně podat odvolání, odvoláním lze napadnout až výsledné správní rozhodnutí dle ust. § 149 SpŘ, které je takovým závazným stanoviskem podmíněno, dle stejných pravidel lze brojit i proti výsledku řešení rozporu. Podaným odvoláním směřujícím proti výsledku řešení rozporu se aktivuje ust. § 149 odst. 5 SpŘ. Tento integrovaný odvolací přezkum směřuje nejen k otázkám zákonnosti řešení rozporu, ale v rozsahu

⁶⁵⁾ Náležitosti závazného stanoviska od 1. 1. 2018 výslovně upravuje ust. § 149 odst. 2 SpŘ.

⁶⁶⁾ V některých případech může taková vada hraničit s nicotností dle ust. § 77 odst. 1 SpŘ z důvodu zjevně vnitřní rozpornosti.

⁶⁷⁾ Ať již jde o chybějící závazné stanovisko, nedostatečnou nebo nesprávnou subsumpci, či neodstraněný rozpor.

odvolacích námitek i co do věcné správnosti přijatého řešení.⁶⁸⁾ Na věcnou správnost řešení rozporu je ovšem nutno nahlížet z hlediska celkového výsledku posouzení jakožto kompromisního řešení. Komplikovanou otázku pak představuje rozklíčování procesních vztahů a následné určení, jakým způsobem a jakými dotčenými orgány má být tento přezkum proveden. Dotčená závazná stanoviska a koexistující závazné stanovisko odstraňující rozpor nelze přezkoumat jako jeden celek, přezkum dotčených závazných stanovisek by v rozsahu částí nedotčených odstraněním rozporu prováděl nikoli dotčený nadřízený orgán, ale jemu nadřízený správní orgán, takový závěr ovšem nemá oporu v platném právu, kolidoval by se závazným určením instanční nadřízenosti dle ust. § 149 odst. 5 SpŘ. Dotčená závazná stanoviska a výsledek odstranění rozporu proto musejí podléhat odvolacímu přezkumu separátně, byť i tento souběžný odvolací přezkum není bez pochybností a v řadě případů může generovat složité procesní situace. Minimálně v případě změny jednoho z dotčených závazných stanovisek může být zpochybněno řešení rozporu, vycházejí z původního obsahu kolidujících závazných stanovisek. Tím se ovšem problematika příslušnosti k přezkumu nevyčerpává, nemusí být rovněž zcela zřejmé, zda a případně který orgán je příslušný k přezkumu dle ust. § 149 odst. 5 SpŘ, jde-li o výsledek dohodovacího řízení, či pokud jde o usnesení vlády.

Jde-li o přezkum výsledku dohodovacího řízení, nadřízeným správním orgánem ústředního správního úřadu se rozumí ministr či vedoucí jiného ústředního správního úřadu (§ 178 odst. 2 SpŘ). Vzhledem k povaze řešení rozporu jakožto výsledku společné vůle musí být i přezkum projevem společné vůle nadřízených správních orgánů. Odvolací orgán by se měl obrátit v souladu s ust. § 149 odst. 5 SpŘ na některý ze zúčastněných ústředních správních úřadů,⁶⁹⁾ další postup byl měl být v gesci vedoucích ústředních správních úřadů a patrně vycházet obdobně z pravidel pro prvoinstanční dohodovací řízení, včetně řešení bezvýslednosti dohodovacího řízení a následného předložení věci vládě. Rovněž v případě odvolání směřujícího proti řešení rozporu formou usnesení vlády je namístě připustit opětovné projednání obsahu odvolání a konkrétních odvolacích námitek vládou.⁷⁰⁾

Rozpor rovněž může v odvolacím řízení teprve vzniknout, byť zjevně nepůjde o časté případy. Kolize může vzniknout v odvolacím řízení předně v souvislosti

⁶⁸⁾ Ust. § 89 odst. 2 SpŘ *per analogiam*. Viz též PETRMICHL, V.: K přezkumu závazných stanovisek v odvolacím řízení správním. *Právní rozhledy* 5/2017. 157-162. ISSN 1210-6410. Z judikatury rozsudek NSS č. j. 5 As 56/2009-63 ze dne 23. 9. 2010 či rozsudek MS v Praze č. j. 5 A 241/2011-69 ze dne 4. 12. 2013.

⁶⁹⁾ Shodně jako v případě běžného integrovaného odvolacího přezkumu dle ust. § 149 odst. 5 SpŘ zákon výslovně nepočítá s projednáním věci v příslušných rozkladových komisích.

⁷⁰⁾ V literatuře se vyskytl ale i opačný názor, dovozující instanční nepřezkoumatelnost závazného stanoviska vlády dle ust. § 149 odst. 4 a odst. 5 SpŘ, a to s ohledem na absenci nadřízeného orgánu vládě. Srov. JEMELKA, L.: *Princip subsidiarity správního řádu*. Praha: C. H. Beck, 2013. Beckova edice právní instituty. 334 s. ISBN 978-80-7400-479-7.

s výsledkem (či výsledky) integrovaného odvolacího přezkumu, respektive v návaznosti na obdržená závazná stanoviska dle ust. § 149 odst. 5 SpŘ, takový rozpor může existovat navíc nejen mezi těmito (druhostupňovými) závaznými stanovisky navzájem, ale i ve vztahu k prvostupňovým závazným stanoviskům. Zatímco neodstraněný rozpor z prvoinstančního řízení je důvodem pro zrušení rozhodnutí v prvním stupni, rozpor vzniklý v řízení odvolacím je nutno projednat přímo v této fázi řízení, s ohledem na nezbytnou potřebu takový rozpor řešit je namístě na i v odvolacím řízení postupovat dle ust. § 136 odst. 6 SpŘ. V důsledku odstranění rozporu může být sice výsledná podoba rozhodnutí dotvářena až v odvolacím řízení, nicméně výsledek řešení rozporu se stává součástí spisu a uplatněním postupu dle ust. § 36 odst. 3 SpŘ (právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí) jsou absence přezkumné instance a porušení zásady zákazu překvapivých rozhodnutí do jisté míry relativizovány. Jde-li o soudní přezkum, soudnímu přezkumu podléhají jak primární závazná stanoviska, tak i jejich deriváty, tzn. závazná stanoviska dotčených nadřízených orgánů dle ust. § 149 odst. 5 SpŘ, ale i výsledek odstranění rozporu, jelikož i těmito odvozenými závaznými stanovisky je závazným způsobem spoluutvářen obsah žalobou napadeného rozhodnutí. Jde-li o samostatnou přezkoumatelnost výsledku odstranění rozporu v přezkumném řízení dle ust. § 149 odst. 6 SpŘ, byť se jedná o závazné stanovisko akcesorické povahy, vyloučeno není ani samostatné přezkumné řízení se všemi důsledky z toho plynoucími, především pokud jde o důvod obnovy řízení dle ust. § 149 odst. 7 SpŘ.

V souvislosti s přezkumem závazných stanovisek dle zvláštních úprav lze zmínit především novelu StZ zák. č. 225/2017 Sb., která s účinností od 1. 1. 2018 zakotvila speciální úpravu přezkumu závazných stanovisek obsaženou v ust. § 4 odst. 9, 10, 11 StZ. Tato část novelizace StZ, k níž nadto v důsledku její geneze neexistuje ani důvodová zpráva,⁷¹⁾ vyvolala značné kontroverze⁷²⁾ a poměrně záhy byla v řadě aspektů podrobena doktrinní oponentuře, v literatuře se vyskytly nejen pokusy o její konstruktivní výklad,⁷³⁾ dle jiných názorů⁷⁴⁾ právní úprava po konfrontaci s ústavněprávními východisky neobstojí. Problém tkví nejen v nedostacích úpravy jako takové, právní úprava sice přímo neklade překážky pro postup při řešení rozporu, nicméně v řadě ohledů nesystémově omezuje odvolací

⁷¹⁾ Přijaté znění novelizovaného ust. § 4 StZ je výsledkem pozměňovacího návrhu dle usnesení hospodářského výboru PS ze dne 8. 2. 2017 (sněmovní tisk 927/5, VII. volební období PS PČR).

⁷²⁾ V současnosti je vedeno u ÚS pod sp. zn. ÚS Pl. ÚS 22/17 řízení o návrhu skupiny senátorů na zrušení předmětných ustanovení, ÚS ve věci dosud nerozhodl.

⁷³⁾ VEDRAL, J.: K přezkumu závazných stanovisek podle novely stavebního zákona. *Stavební právo: Bulletin*, 2017, č. 3. 7-19. ISSN 1211-6386.

⁷⁴⁾ Lze zmínit především P. Svobodu ve sborníku STAŠA, J. RAJCHL, J. (eds.) – Praha: Univerzita Karlova, Právnická fakulta, 2018. *Sondy do stavebního práva*. 2019. Ústavněprávní aspekty omezené ochrany zákonitosti u závazných stanovisek. 85-93. ISBN 978-80-87975-85-5.

i mimoodvolací přezkum, problematická je i variabilita různých výkladů, která může vést k odlišným postupům nejen teritoriálně (napříč různými stavebními úřady), ale s ohledem na průřezový charakter úpravy i k rozporům v postupech řady dotčených orgánů. Zásadní proto bude výklad přijatý soudy ve správním soudnictví a především pak posouzení úpravy v rámci abstraktní kontroly ústavnosti.

Kompetenční spory mezi dotčenými orgány

Lze se rovněž zmínit i o problematice kompetenčních sporů mezi dotčenými orgány. Spory o místní příslušnost jsou na základě ust. § 154 SpŘ bez dalšího řešitelné dle ust. § 11 odst. 2 SpŘ. Jde-li o spory o věcnou příslušnost, do úvahy přichází přiměřená aplikace ust. § 133 SpŘ, ovšem nikoli dle ust. § 136 odst. 6 SpŘ, ale na základě ust. § 154 SpŘ, čímž jsou řešitelné spory o věcnou příslušnost, pokud jde o dotčené orgány, mající společně nadřízený správní orgán. Neexistuje-li společně nadřízený správní orgán, problémem je otázka dalšího postupu v případě bezvýslednosti dohodovacího řízení. Neaplikovatelná jsou ust. § 97 a násl. SRS o řešení kompetenčních sporů, k jejichž projednání jsou povolány soudy ve správním soudnictví. K řešení takového kompetenčního konfliktu ale není dána ani pravomoc vlády dle ustanovení § 136 odst. 6 SpŘ, které upravuje postup při odstraňování věcného rozporu. Patrně tak nezbyvá než závazné stanovisko, vydané nepříslušným orgánem, odklidit uplatněním přezkumného řízení dle ust. § 149 odst. 6 SpŘ. K prohlášení nicotnosti takových závazných stanovisek pomocí přiměřeného užití ust. § 77 SpŘ na základě ust. § 154 SpŘ patrně nelze shledat oporu,⁷⁵⁾ prohlášení nicotnosti má smysl primárně u úkonů bezprostředně zavazujících, jejichž právní účinky v důsledku nicotnosti nenastávají od samého počátku, naopak závazné stanovisko je adresováno správnímu orgánu a samostatně žádné účinky navenek nevyvolává a dotčené osoby tak neopravňuje ani nezavazuje.⁷⁶⁾

Závěr

Problematika řešení rozporu v rámci vydávání koordinovaných rozhodnutí je pro svůj průřezový charakter důležitou součástí obecného správního práva, které není v právní teorii věnována patřičná pozornost, přitom konkrétní podoba a funkčnost pravidel pro řešení rozporu je určující pro naplňování jednoho z fundamentálních smyslů veřejnoprávní regulace, jímž je náležitá ochrana veřejných zájmů.

⁷⁵⁾ V literatuře se vyskytl i názor opačný, srov. FRUMAROVÁ, K.: *Nicotnost správního rozhodnutí*. Praha: Leges, 2014. Edice Teoretik. 496 s. ISBN 978-80-7502-056-7.

⁷⁶⁾ Prostupnost mezi vadami nicotnosti a nezákonnosti lze vysledovat i v judikatuře, srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 100/2010-65 ze dne 12. 3. 2013.

Proces řešení rozporu pak představuje v případě vzniklé kolize obligatorní součást (fázi) správního řízení, sloužící k odklizení překážky pro vydání koordinovaného rozhodnutí. Pravidla pro řešení rozporu tvoří nedílnou součást zákonné procesní materie na obecné úrovni ve správním řádu, popřípadě s různými odchylkami či modifikacemi tvoří součást zvláštních úprav. Potřeba formalizovaného procesního řešení odstranění rozporu je dána jednak tím, že řešení rozporu představuje průlom do existujících podkladových správních aktů (závazných stanovisek), ale i proto, že výsledek odstranění rozporu má zjevné externí důsledky a prostřednictvím meritorního rozhodnutí se může znatelně projevit v právní sféře účastníků řízení. Recentní právní úprava tvoří v zásadě ucelený a funkční celek, garantující procesní prostředky, prostřednictvím nichž lze transparentně a přezkoumatelným způsobem dospět ke kompromisnímu vyřešení kolidujících aktů, a tím i k co nejvyšší možné míře ochrany všech dotčených veřejných zájmů. Právní úprava poskytuje rovněž dostatečné záruky účastníkům řízení, garantuje jednak procesní možnost obrany proti výsledku řešení rozporu a možnost jej rozporovat jak v rozhodovacím procesu v oblasti veřejné správy v rámci odvolacího řízení, tak i následně v rámci soudní kontroly v souladu s ust. § 75 odst. 2 SŘS. Navzdory některým dílčím interpretačním problémům, které vznikají zejména v důsledku složitosti procesních vztahů a které lze více či méně sofistikovanými výkladovými metodami překlenout, lze konstatovat, že současná právní úprava řešení rozporu naplňuje svůj účel. Stávající právní úprava řešení rozporu je ovšem přímo navázána na schéma subsumpce správních aktů (§ 149 SpŘ), osud této formy koordinace je ale do budoucna poněkud nejasný, oblasti, kde potřeba řešit rozpory tradičně vyvstává do popředí, čekají nevyhnutelné změny. Jde především o plánovanou rekodifikaci českého veřejného stavebního práva, pro význam a podobu pravidel řešení rozporu pak bude určující zvolené legislativní řešení koordinace či integrace rozhodovacích postupů. Na revizi je rovněž z řady důvodů i zmíněná značně zastaralá úprava horního práva.

Shrnutí:

Cílem příspěvku je věnovat se v širších procesních souvislostech problematice řešení rozporu při vydávání koordinovaných správních rozhodnutí dle ust. § 149 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád. Text shrnuje základní východiska problematiky a následně se v kontextu české právní úpravy věnuje v podrobnostech následujícím otázkám: jak definovat rozpor, mezi kterými procesními subjekty může rozpor vzniknout, kterým subjektům je svěřeno rozpor řešit, jakými způsoby lze rozpor řešit, co je výsledkem řešení rozporu, jakou má tento výsledek právní formu, jakož i dalším souvisejícím procesním otázkám.

Coordinated administrative decisions - summary:

The aim of the paper is to deal in a broader procedural context with the problematics of dispute resolution in the process of issuing coordinated administrative decisions according to the provision 149 of Act no. 500/2004 Coll., administrative procedure code. The text summarizes a legal basis of the problematics, and in the context of Czech law deals with the following legal issues: how to define dispute, between which procedural entities a dispute may arise, which subjects are entitled to resolve the conflict, which methods can be used for resolution, what is the result of conflict resolution and its legal form, as well as other related procedural issues.